

La Lluna d'en Joan

Un espectacle del Teatre Nu basat en el conte *La Lluna d'en Joan* escrit i il·lustrat per la Carme Solé Vendrell.

Presentació

L'espectacle que us presentem està basat en un conte que la Carme Solé Vendrell va escriure i il·lustrar l'any 1982. Quan érem petits, l'havíem llegit i mirat moltes vegades, ens agradava tant que hem decidit escenificar-lo.

La versió que us presentem no ha volgut copiar exactament les il·lustracions del conte, sinó transmetre de forma teatral tot allò que ens presenten. *La Lluna d'en Joan* ens parla de les emocions d'un nen que ha de salvar la vida del seu pare que ha emmalaltit. Quan llegim el conte, aquestes emocions ens arriben a través de les paraules i molt especialment a través de les il·lustracions. Aquestes il·lustracions i la història que ens expliquen han guiat la nostra feina al llarg d'un procés creatiu en què el treball plàstic de la Carme ha estat fonamental per a poder transmetre l'esperit del conte d'una manera tan fidel com actual.

Tot plegat ha suposat un enorme estímul per una companyia que, des de fa anys, treballa amb imatges, paraules i titelles.

Fitxa artística

Adaptació teatral del conte: Teatre Nu

Direcció escènica: Víctor Borràs

Intèrprets: Núria Crosas i Clara Galí

Disseny escenografia i titelles: Teatre Nu

Construcció titelles: Teatre Nu

Confecció dels caps dels titelles i la lluna: Carme Solé

Pintura i acabats de l'escenografia i els titelles: Carme Solé

Construcció escenografia: Jaume Piera i Joan Hervàs

Confecció vestuari: Teresa Solà

Disseny il·luminació i efectes de so: Gerard Custey

Tema musical *La Lluna d'en Joan*: Jaume Escala

Versions del tema *La Lluna d'en Joan*: Oriol Canals i Ricky Falkner

Altres temes musicals de l'espectacle: Oriol Canals i Ricky Falkner

Producció i distribució: Maria Hervàs

Distribució: Mercè Hervàs

Patrocinadors de l'espectacle

Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música

Institut Català de les Indústries Culturals

Ajuntament d'Igualada

Editorial Hymosa

Sinopsi

La Lluna d'en Joan és un espectacle que ens parla de les emocions d'un nen que ha de salvar la vida del seu pare que ha emmalaltit. En Joan és un nen que viu en una illa amb el seu pare, que és pescador. Tots dos viuen feliços però, una nit de tempesta, un cop de mar arrabassa la salut del pare...

Edats a les que va dirigit l'espectacle

Per a sessions amb públic familiar: a partir de nens i nenes de 3 anys.

Per a sessions escolars: el cicle ideal és l'inicial de primària

Agraïments

Volem dedicar aquest espectacle a aquelles persones que han treballat per fer possible aquest projecte, a les nostres famílies, als amics i a tota la gent que ens ha fet estimar l'art d'explicar històries.

Persona de contacte

Maria Hervàs i Solà

Mercè Hervàs Martínez

Tel-Fax: 93 805 08 63

Mòbil Maria: 677519625

Mòbil Mercè: 608526686

Apartat de correus 207, 08700 Igualada (Barcelona)

<http://www.teatrenu.com> teatrenu@teatrenu.com

Fitxa tècnica

Escenari

Dimensions: 8m. ample x 6m.

fons x 4m. alçada

Disposició: A la italiana

Càmera negra (fons + cametes)

Barra frontal o pont: sí

Equip d' il·luminació

Taula de control: Digital.

Equip de regulació: 24 canals de dimmer amb 2 entrades per canal,
sortida DMX digital 2500 W per canal

Potència: 30.000 w

Escomesa de corrent: 380 v. trifàsica amb neutre

Projectors: 13 PC 1 KW, 2 PAR 64 CP 62, 4 PANTALLES DE 500 KW I
1 PANTALLA DE 1000 KW.

Equip de so

Model i característiques de la taula: Makie 12 canals

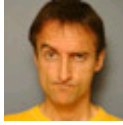
Núm. d' entrades i sortides de P.A. : 2 sortides i 4 PA pontejudes

Potència total: 3.500 w **Endoll:** 220 v

Equip de reproducció: 2 minidisc

Micròfons: 3 inalàmbrics

Crítiques

L'OPINIÓ A ESCENA

per Quique de Benito, llicenciat en art dramàtic

▸ **A flor de pell** Emotiu, tendre, bonic, poètic... A Argentona tothom va quedar tocat per l'espectacle familiar que ens va presentar Teatre Nu basat en un conte de la Carme Solé. Titelles, teatre d'objectes, teatre visual, tot una suma de tècniques perfectament executades per la Núria Crosas i el Francesc Mas que van fer que la màgia d'explicar històries ben explicades s'apoderés de la sala.

L'emoció recorria el pati de butaques deixant petits i grans immersos plenament en la relació dels protagonistes de l'obra, en Joan, el seu pare i la lluna, confeccionats en dos tamanyes per aconseguir uns canvis de plànol que feien avançar l'argument amb fluïdesa i habilitat. La poètica en la manipulació era tal que en cap moment mancava vida en la posada en escena. Els dos intèrprets interaccionaven amb la resta d'elements creant convencions agradables que eren compreses per un auditori que es deixava portar per les músiques i els colors, pel moviment sonor del mar –omnipresent– i per la plasticitat de les imatges.

Tot tenia un per què. No hi havia cap decisió escènica buida. Cada gest naixia i moria al lloc adequat. Vam presenciar una construcció de fil argumental basada en continúes relacions causa-efecte que viatjaven d'un llenguatge a un altre sense fer nosa. L'expressivitat en els rostres, tal i com a la Carme li agrada: amb capacitat per transmetre emocions, amb l'afegit d'uns manipuladors de treball net i perfecte.

Si la resta d'espectacles que han representat la cultura catalana a la Fira de Frankfurt d'enguany són de la mateixa qualitat que aquest podem sentir-nos molt tranquils i orgullosos.

ANDREU SOTORRA (Radio Estel)

Gener 2007

Andreu Sotorra

CLIP DE TEATRE [Auditori CCCB]

[Selecció de l'espai emès per Ràdio Estel, 106.6 FM]

Freqüències per zones

106.6 FM Àrea Barcelona, 93.7 FM Àrea Catalunya central, 91.3 FM Àrea Vic, 96.8 FM Àrea Garraf, 103.4 FM Àrea Girona, 91.5 FM Àrea de Lleida, 105.0 FM Àrea La Seu d'Urgell, 100.6 FM Àrea Camp de Tarragona, 90.1 FM Àrea Terres de l'Ebre, 107.5 FM Àrea Andorra, 104.4 FM La Cerdanya

«La Lluna d'en Joan», de Carme Solé Vendrell. Adaptació teatral de Teatre Nu.

Intèrprets: Núria Crosas i Francesc Mas. Escenografia i titelles de Teatre Nu. Confecció caps titelles i llunes, pintura i acabats escenografia: Carme Solé Vendrell. Vestuari de Teresa Solà. Tema musical 'La Lluna d'en Joan' de Jaume Escala. Altres temes musicals d'Oriol Canals i Ricky Falkner. Direcció de Víctor Borràs. Barcelona, Setmana Internacional Llibre Infantil, Auditori Centre Cultura Contemporània Barcelona (CCCB), 26 gener 2007.

La il·lustradora Carme Solé Vendrell va escriure, il·lustrar i publicar el 1982 el conte 'La Lluna d'en Joan'. Com que aquí anem lents, cal que hagin passat vint-i-cinc anys perquè es demostrï la capacitat d'adaptació a diferents registres que pot tenir una obra feta amb rigor des del principi. Si el conte, en el seu suport tradicional en àlbum, ja és un dels que es poden passejar pel món amb els pinzells ben alts —i encara més amb motiu d'una setmana internacional del llibre infantil que té com a promotora la Fira de Frankfurt a Barcelona— aquesta adaptació teatral té tots els ingredients perquè també pugui ser un espectacle sense fronteres, perquè les lingüístiques són fàcilment adaptables.

La companyia Teatre Nu ha fet aquesta adaptació i no s'ha limitat a posar un parell d'actors narradors sobre l'escenari sinó que ha jugat amb tots els elements que li possibilita l'escena: el llenguatge plàstic, la música, el gest, el so, la llum, el color, l'escenografia...

El muntatge, vist exclusivament a l'auditori del CCCB durant dues funcions, té les possibilitats d'obtenir encara més bons resultats dels que ha obtingut en aquests passis de cortesia si, tard o d'hora, es pot representar en cartellera en alguna de les programacions de teatre per a tots els públics. Podria ser al Teatre Nacional de

Catalunya —tot i que sembla que no ha estat possible, de moment—, però també podria ser dins la programació del Teatre Poliorama, per esmentar-ne només dues, sense oblidar les programacions que tenen establertes la majoria de sales alternatives.

'La Lluna d'en Joan' explica la història d'un fill de pescador el pare del qual perd la salut al fons del mar. El petit, amb l'ajuda de la Lluna, aconsegueix rescatar del fons la salut malmesa i retornar els colors al pare. Tothom voldria poder aconseguir un dia posar la lluna en un cove. I com que al teatre tot és possible, ni la lluna ni el cove fallen a la temptativa.

Sinopsi aparentment senzilla, però que la companyia exprimeix detall per detall amb una remarcable construcció de titelles de diferents mides que donen una visió de llunyania i proximitat, de petitesa i de grandesa, segons el que els narradors van introduint. Tant aquest titelles, com la lluna o altres elements escenogràfics —en la confecció dels quals ha col·laborat la mateixa autora-il·lustradora— han estat elaborats amb un respecte profund per les il·lustracions del seu àlbum. Un ajustat treball sonor fa que el conte se segueixi no només per la vista sinó també per les indicacions de la banda sonora, les onomatopeies o les insinuacions musicals, cosa que el fa apte, gairebé, per a una programació que vol introduir els públic petit en la música.

L'espectacle d'encara no una hora —i molt millor si aconseguís reajustar-se i evitar un cert tempo lent en alguns moments, escurçant-lo uns minuts— té la virtut dels bons espectacles per a tota mena de públics. Els veterans el segueixen amb la capacitat més profunda d'interpretació que tenen, i els més petits i novells s'encaterinen amb el personatge, que es fa gran i es fa petit i que torna a fer-se gran i torna a fer-se petit, i segueixen la història que se'ls fa comprensible des d'edats molt baixes si tenim en compte que el text de Carme Solé Vendrell transgredeix una situació quotidiana: generalment són els petits els que estan al llit quan no es troben bé i són els pares qui els cuiden.

En aquest cas, és el petit el que ha de cuidar el pare, però a més ho ha de fer amb enginy i valentia, jugant-se la pell, creient que la Lluna només vol el seu bé i llançant-se al fons del mar amb l'ajuda de la mateixa Lluna per obtenir el que ni la Seguretat Social ni cap Mútua Privada, segurament haurien pogut obtenir. Ah!, i sense llistes d'espera. N'hauria de prendre nota d'aquesta fórmula fantàstica la consellera de Salut i, de passada, n'haurien de prendre també nota els que tenen les regnes dels teatres públics per acollir un espectacle que no hauria de quedar com una nota d'escalfor i sensibilitat enmig de l'hivern cultural.

Alba Llobet (Diari d'Igualada)

2 març 2007

OPINIÓ

Alba Llobet

La lluna captivadora d'en Joan

Programar un espectacle per a tots els públics un dissabte a la tarda és una proposta que retoca els costums dels qui estan acostumats a veure teatre infantil, ja que la majoria d'espectacles per a nens tenen cabuda diumenge al matí. Malgrat això però, la gran quantitat d'adults i infants que van omplir de gom a gom, dissabte passat, el Teatre Municipal l'Ateneu d'Igualada van demostrar que no es volien perdre la darra obra d'una companyia que ja s'ha fet un nom a la nostra ciutat: *La lluna d'en Joan* dels igualadins Teatre Nu.

Entre el públic assistent a l'Ateneu un de molt exigent, l'infantil, que omplia la sala del teatre de crits i moviment. No va caldre, però, cap parlament previ per apaivagar el xivarri del públic: un cop els llums de sala apagats, tant grans com petits van centrar totes les mirades en l'escenari. I així ho van fer durant cinquanta mi-

MANUEL HIDALGO

Una escena de l'obra de Teatre Nu

nuts en el transcurs dels quals era agradable observar com els nens i les nenes que omplien les butaques de l'Ateneu quedaven captivats pel que passava a escena. I és que si hi ha un aspecte que caracteritza aquesta companyia és exactament aquest: el fet d'aconseguir que els infants que assisteixen als seus espectacles els veguin i els segueixin.

La clau de tot plegat és a escena, on dos actors-titellaires –Francesc Mas i Núria Crosas–

ens presenten la història d'en Joan, un nen que inicia una aventura per terres i indrets desconeguts per tal de salvar la vida del seu pare. L'obra, basada en un conte il·lustrat de Carme Solé Vendrell, combina frases breus que, acompanyades de titelles, actors i imatges de gran bellesa plàstica, fan que la història es carregui de significat i arribi als infants d'una manera clara i entenedora.

Tot plegat ens condueix al desenllaç final, quan toca aixecar-se de la butaca, però –aquesta vegada sí– amb una sensació ben dolça i amb la impressió d'haver retornat a aquells moments de la infància en què la mare ens llegia contes i la nostra ment els dibuixava. Quan surto del teatre respiro tranquil·la mentre em reconforta constatar que encara hi ha companyies que es dediquen a fer espectacles de qualitat per a tots els públics.

La Veu de l'Anoia

2 març 2007

Emocions, del conte a l'escenari

Dissabte passat el Teatre Municipal l'Ateneu acollí la posada en escena d'una nova producció, de la companyia igualadina Teatre Nu. Es tracta de l'adaptació teatral -amb titelles- del conte "La lluna d'en Joan" publicat a inicis dels vuitanta per Carme Solé i Vendrell, una de les il·lustradores més importants del nostre país. La història i l'imaginari creats per la il·lustradora esdevenen un marc ideal per a la companyia igualadina en la seva pretensió de crear espectacles que conjuguin el treball escènic, l'expressió plàstica (dins la qual els titelles esdevenen un instrument essencial) amb la voluntat d'arribar a emocionar al públic, especialment al públic infantil. Si la lectura del conte va arribar a emocionar els lectors, a través de les paraules i les il·lustracions de l'autora, aquest passat dissabte, i de la mà dels titelles i de la parella de joves actors Núria Crosas i Francesc Mas, l'emoció va estendre's per les butaques del teatre municipal igualadí (Foto: Joan Guasch)

El Teatre Nu

La nostra és una companyia que es dedica a crear espectacles per infants. Ja fa vuit anys que vam començar a dedicar el nostre esforç a produir espectacles per un públic que no sempre s'ha considerat al mateix nivell que l'adult. La veritat és que el procés que ens ha portat a aquest punt ha estat això, un procés, i no pas una decisió presa ja d'entrada quan vam acabar els nostres estudis a l'Institut del Teatre de Barcelona.

Quan algú es vol dedicar professionalment a una cosa el primer que vol és poder viure d'allò que fa. I aquest va ser el nostre primer objectiu: viure del teatre. L'any 2000 vam estrenar *l'home just* i poc a poc aquest primer objectiu es va veure assolit. Evidentment, una companyia de teatre no és el millor negoci que hom pot endegar i segurament el primer és un objectiu que mai podrem donar del tot com a complert.

Després de *L'home just*, van venir *En Bolavà detectiu*, *Els nens de la meva escala*, *La ventafocs*, *La Lluna d'en Joan* i *Somnis d'Alícia*. Si hi afegim *l'Odissea*, que vam estrenar quan encara alternàvem feina i estudis, la companyia ha creat fins avui set espectacles per infants i la veritat és que ens agrada tant aquesta feina, que no ens plantejem un canvi de direcció.

Els nens i les nenes gaudeixen de l'art, s'emocionen, són absolutament sensibles, són creadors de móns imaginaris i fantàstics, interpreten la realitat constantment, es qüestionen tot allò que no entenen i entenen tot el que se'ls explica bé. Són un públic extraordinari, i crear espectacles per a ells és un repte d'una magnitud tan gran que pot omplir qualsevol artista.

Els adults creiem que ho sabem tot sobre l'infant, però això només és perquè ens falla la memòria. Per a nosaltres cada nou espectacle és un exercici per superar aquesta amnèsia.